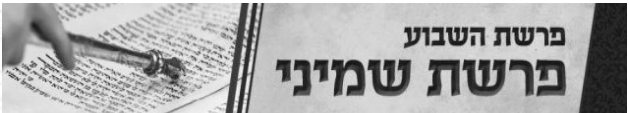




# עזון תורני שכוחי אֵלֵינוּ שֶׁל הַתְּנַדָּה

גליון 744

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ו



## פנתח האה



משכן ה' עומד על תילו, והעם מצפה בדריכות שאהרן ובניו יתחילו עם עבודת הקרבנות. ברגע המתאים, ביקש משה מאהרן להתקרב אל המזבח ולהתחיל בעבודה: "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן, קִרְב אֶל הַמִּזְבֵּחַ, וַעֲשֵׂה אֶת חֲטָאתְךָ וְאֶת עֹלֹתֶיךָ, וְכַפֵּר בַּעֲדָךְ וּבַעַד הָעָם, וַעֲשֵׂה אֶת קִרְבֵּי הָעָם וְכַפֵּר בַּעֲדָם, כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה'".

התורה מדגישה, שאהרן לא ניגש אל המזבח מדעת עצמו, אלא רק לאחר שמשה הורה לו "קרב אל המזבח". מדוע אהרן לא ניגש מעצמו להתחיל בעבודה? רש"י מביא את דברי חכמים: "שהיה אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו משה – למה אתה בוש, לכך נבחרת".

הכוונה הפשוטה היא, שאהרן התבייש לגשת ולהתחיל בעבודת הקודש, ומשה עודד אותו באומרו – אל לך להתבייש, הרי בורא עולם בחר בך! התעודד, אזור אומץ והתחל בעבודה. אולם כמו בכל התורה, ישנו עומק נוסף למשמעות הבושה של אהרן, מגלה אותו האריז"ל (מובא בספר "שפתי חיים"), וכך הוא כותב: "פירוש העניין, כי רק בך יש מידה זו של ענווה וביישנות, נבחרת יותר משאר חבריך".

ביאורים של דברים: כשמשה רואה שאהרן מתבייש מלגשת אל הקודש פנימה, הוא אומר לאהרן, שעצם הבושה שלו – היא הסיבה שמחמתה דווקא הוא נבחר לשרת בבית ה'. מדוע? משום שאם אדם אינו מתבייש, הוא בעצם מדמה בנפשו שהוא אכן ראוי ומתאים למשרה זו, וזה לכשעצמו סיבה וסימן שהוא לא ראוי לשרת בבית ה'. אולם כשאדם בוש מעצמו, זהו סימן שהוא חושב שהוא לא ראוי לתפקיד חשוב זה, וזה לכשעצמו סיבה לבחירתו.

פרשתנו עוסקת בעניני אסור מאכלות אסורות המטמטמות לבו של אדם, ואומר ה"אור החיים" הקדוש: גם מי שאוכל מאכלות אסורות בשוגג נטמטם לבו, אמנם האוכל במזיד לוקה והאוכל בשוגג אינו, לוקה אבל מידי טמטום לא יצא, כיון שזו מציאות. ומטמטום הלב יש לירא מאד, וכמו שמספר הרב "טהרת הקדש" סיפור נורא מהקדוש רבי ברוך ממעזיבוז זכר צדיק וקדוש לברכה, איש גדול וענק אשר כל גדולי דורו יראו וחרדו מגדל קדושתו שפעם אחת בשבת קודש, נכנס לבית המדרש וכובעו - השטרימל שלו - נגע במנורה שמעל ראשו והסיטה, וכשהרגיש הרב בכך נתעלף, וכששאלוהו: על מה כל החרדה הזאת הלא הוי טלטול מן הצד בשוגג שאין בזה עוון כלל? והשיב כך: ב' פעולות פועל אדם בעבירה. א. שמכעיס בכך את בוראו. ב. שמטמטם לבו מכאן ולהבא מעבודת ה'.

ולכן, אמנם נכון שמצד להכעיס את בוראי אין כאן מה לחשש, שהרי כפי שאמרתם זהו טלטול מן הצד בשוגג. אמנם טמטום הנצמח מהעברה נצמח גם מעברה בשוגג, ומזה אני מאד פוחד, כי טמטום הוא הרחקה מהקדוש-ברוך-הוא. וההסבר לכך על פי הפסוק: "בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר". הנשמה צחה ולבנה, כתם עוון הוא ככתם שמן על בד לבן, ואם כן מאי נפקא מינה אם הכתם נפל בשוגג או במזיד - הכתם הלא נעשה כל עברה ועברה גורמת טמטום וסתימה בפתיחת הלב והמח, בהכרת ה' ובעבודתו, וגם אם נעשתה בשוגג שאין עונש על כך כמו מזיד, אולם הסתימה נעשית והאדם מתרחק על ידי זה מהקדושה. וכל שכן מאכלות אסורות שמהם מתהווה נפשו של האדם - "כי הדם הוא הנפש", שמי שלא נזהר בזה מטמטם לבו ומתרחק הוא מעבודת ה' והאדם חייב להיות אחראי לשמר עצמו מהמזיקים היכולים להפילו מהאמונה ומהקדשה, ומאכלות האסורות הן הן גרמא גדול להרחיק את האדם מהאמונה.

שבת שלום  
שמשון אליעזר פוקס

**זמנך הטוב**  
הזלאת נרות מוצאי שבת  
7:42 6:41  
נא לשמור על קדושת הגליון  
אין לקרוא בשעת התפילה 8:17

# אָהֵל הַחֵדוּשׁ

מי שיוצא מביתו בימים הסמוכים לפסח, ואינו מתכוין לחזור לביתו לחג הפסח, הדין הוא, שעליו לעשות "בדיקת חמץ" בביתו לפני שיצא מהבית. ויעשה בדיקת חמץ בלי ברכה, ולאור הנר כפי שעושים תמיד.

השאלה במשפחה שעוזבים את הבית לכל ימות הפסח, ולא מנקים את הבית מכל החמץ שבתוכו, אלא משאירים חמץ בארונות הבית וכדומה. וסומכים על כך שעושים "מכירת חמץ", וממילא כל החמץ שבבית יהיה מכור לנכרי (לגוי). ובאופן כזה לכאורה אין צורך אפילו בבדיקת חמץ, שהרי אין ספק שהבית מלא בדברי חמץ, אבל הם אינם שייכים ליהודי, אלא לנכרי שקונה אותם במכירת חמץ. אולם עדיין יש לפנינו שתי בעיות. הבעיה הראשונה, אדם כזה יפסיד את מצוות בדיקת חמץ וביעור חמץ, בעיה נוספת, שהרי מכירת חמץ הנהוגה בכל המקומות, נעשית ביום י"ד בניסן, וממילא בליל י"ד בניסן, שהוא זמן חיוב "בדיקת חמץ", החמץ עדיין לא נמכר לנכרי. ולכן יש מקום לומר שאדם כזה חייב לבדוק את החמץ שלו, שהרי הוא עדיין שלו עד למחרת היום.

ולמעשה פסק הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל שהנכון הוא, שאדם כזה לא ימכור את כל חדרי הבית במכירת חמץ, אלא יבדוק חדר אחד (בלילה האחרון לפני שיוצא מביתו, או בסמוך ליציאה ממנו), ויקיים בזה מצוות בדיקת חמץ. ושאר החמץ יהיה כלול במכירת חמץ.

# אהל לחידוש חידושים ופגנים לשולחן השבת

"ויקריבו לפני ה' אש זרה... ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם" על שום מה מתו נדב ואביהוא? אומר על כך המדרש: על שום שלא נשאו נשים. ואם כך, כיצד מתיישבים דברי המדרש עם הכתוב המפורש בתורה, שנדב ואביהוא נענשו על שהקריבו אש זרה לפני ה'?

סיפור המעשה הבא מתרץ את הדברים בדרך החריפות: מחלה אנושה פקדה את הצדיק רבי דוד'ל מזבלטוב (בנו של רבי מנחם מנדל מקוסוב). כה חמורה הייתה המחלה, עד כי טובי הרופאים, שהוזעקו אל מיטתו, אמרו נושא לחייו. ואולם, לא הכול הסכימו עם דברי הרופאים: אשתו של הצדיק, הרבנית פסיה לאה בת האדמו"ר רבי משה לייב מסאסוב, סירבה להשלים עם הדברים. היא ישבה ליד מיטת חוליו של הרבי ולא חדלה להתפלל, להתחנן ולשפוך דמעות. "אנא ה', חוס נא על בעלי הצדיק ושלח לו במהרה רפואה שלמה!" התחננה. תפילותיה של האישה הצדקנית בקעו רקיעים, ולמרות תחזיתם הקודרת של הרופאים חלה הטבה במצבו של החולה, ומקץ זמן לא רב החלים רבי דוד'ל כליל ושב להנהיג את עדת חסידיו. רבי דוד'ל לא שכח לה, לאשתו הרבנית, את המסירות שגילתה בימי חוליו. ופעם, בהיותו במחיצת מקורביו, אמר עליה: "כעת, לאחר מחלתי, מבין אני מדוע אומר המדרש, כי נדב ואביהוא מתו משום 'שלא היו להם נשים'. אילו היו זוכים לנשים כדוגמת הרבנית פסיה לאה, אין ספק כי הללו כמוה היו מצילות אותם מן המוות".

**"וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל אֱהֱל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ וַיְבָרְכוּ אֶת הָעָם וַיֵּרָא כְבוֹד ה' אֶל כָּל הָעָם."**

פָּרַשׁ רַש"י: כִּינּוּ שְׂרָאָה אֶהֱרֹן שְׂקָרְבוּ כָּל הַקְּרֻבָּנוֹת, וְנַעֲשׂוּ כָּל הַמַּעֲשִׂים, וְלֹא יִרְדֶּה שְׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל, הִזָּה מַצְטַעַר וְאוֹמֵר: יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁכַּעַס הַקְּב"ה עָלַי, וּבְשִׁבְלִי לֹא יִרְדֶּה שְׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל. אָמַר לוֹ לְמֹשֶׁה: מֹשֶׁה אַחִי, כִּדְ עֲשִׂיתָ לִי שֶׁכִּנְסִיתִי וְנִתְבַּשְׁתִּי? מִיָּד כִּנְסָה מֹשֶׁה עִמּוֹ וּבִקְשׂוֹ רַחֲמִים וַיִּרְדֶּה שְׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל.

מִסְבָּעוֹ שֶׁל הָאֱדָם הוּא, שְׂאִינוֹ אוֹהֵב לְהֶאֱשִׁים אֶת עַצְמוֹ, וּמִתְנַעֵר מִכָּל אֲשֶׁמָה וּמְפִלָּה עַל אַחֲרָיִם. וְלִעֲתִים עוֹשֶׂה זֹאת אֶף מִבְּלִי לְשִׁים לֵב: "הַשְּׁעוֹן מְעוֹרֵר לֹא הָעִיר אוֹתִי" (זֶה לֹא הוּא שְׂלֹא הִתְעוֹרֵר...), "הוּא גָרַם לִי לְהִרְבִּיץ לוֹ" (וְלֹא הוּא הָאֲשָׁם...), "הִייתָ צָרִיף לְהַזְכִּיר לִי" (וְלֹא מִתֵּר לְשִׁכַּח...), וְכוּ עַל זֶה הִדְרָךְ.

וְדָבָר מִבְּהִיל אוֹמְרִים חֲז"ל עַל תְּשׁוּבָתוֹ שֶׁל קִינּוֹ לְהַקְּב"ה לְאַחֵר הַרְיגַת אַחִיו: "הַשְּׁמֵר אַחִי אֲנִכְנִי" - שְׂאֵמַר לוֹ לְהַקְּב"ה אֶתְּהָ אֲשָׁם שְׁהִרְגִיתִּי, שְׂאֵלְמִלִּי שְׁמַרְתּוֹ לֹא הִייתִי זְכוּל לְהִרְגוֹ (!!!). עַד כַּמָּה מִסְגָּל הָאֱדָם לְהַעֲזִיז פָּנָיו וְלֹא לְהוֹדוֹת בְּאֲשָׁמָה.

אֲבָל מִי שֶׁתּוֹרַת הַמוֹסָר שׁוֹכֶנֶת בְּתוֹכוֹ, יוֹדֵעַ לְהוֹדוֹת עַל הָאֲמָת, וְלֹא לְהֶאֱשִׁים בְּשׁוּם דָּבָר אֲלֵא אֶת עַצְמוֹ: "בְּשִׁלִּי הַסַּעַר הַגָּדוֹל הַזֶּה", וְ"אֲשָׁמִים אֲנִחְנוּ", וְכִמוֹ שְׂאֵמַר דּוֹד הַמֶּלֶךְ לְנִתְּן הַנְּבִיא "חֲטָאתִי לָהּ". וְכֵן הִיְתָה גַם כִּן מִדְּתוֹ שֶׁל אֶהֱרֹן, שֶׁתִּלְּהָ הַקְּלָקְלָה בְּעַצְמוֹ: "בְּשִׁבְלִי לֹא יִרְדֶּה שְׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל", וּבְזָכוֹת כִּדְ זָכוּ לְבִסּוֹף לְגִלּוֹי הַשְּׂכִינָה בְּמַחְנָה.

אהל לחידוש

1. למרות ברכת המעולה, מונעת אני ברכה?
2. אנחנו זהות לגמרי אבל שונות ומחלקות?
3. אני גם שמיני וגם ראשון??

### פיתרונות:

1. על כולם נאמר בתורה הלשון בבוקר בבוקר
2. את הדם נתן על תנור אזן הימנית ועל בהן ידו הימנית
3. קידוש משפחת הכהנים שנמשך שבעה ימים.

בין הפותרים נכונה תתקיים הגרלה על פרסים, תשובות יתקבלו במייל: 8444774@Gmail.com

# אהל המעשה

"וידום אהרן"

היה זה בבית אחת מנכדותיו של הצדיק הקדוש, ר' שלמה מזוועהיל זצ"ל. רעב כבד שרר בבית, הילדים הקטנים בכו מרוב מחסור, וההורים המסכנים ניסו להשיג בפרוטות שבידיהם מעט לחם וחלב שכבר עבר זמן טריותם. הילדים הלכו עם בגדים שזרקו השכנים, כשהנעליים שלרגליהם היו קרועות. עוף לשבת היה בגדר מותרות, וההורים המסכנים הרגישו כי הגיעו מים עד נפש. איני יכולה יותר, בכתה האם, הולכת אני להתחנן על נפשי אצל סבי הקדוש ר' שלמה מזוועהיל שיברכנו בישועה, אמרה ויצאה לעבר בית סביה הקדוש. סבא, בכתה בכי תמרורים, המצב קשה מאד בבית, אין לנו מה לאכול. בבקשה, יפעל סבא בשבילנו ישועה שנוכה להאכיל את ילדינו כראוי. הסבא הקדוש, הביט בנכדתו באהבה ואמר לה, לכי בהקדם אל הכותל המערבי ושפכי שם את ליבך לפני הבורא, והוא ירחם וישלח ב"ה ישועה.

הנכדה שידעה כי כל דבריו הם קודש קודשים, עשתה מיד את דרכה ליכותלי. והנה, בהגיעה אל רחבת עזרת הנשים ביכותלי פרצה בבכי קורע לב כשהיא פורקת את המועקה הקשה שבליבה. טאטע (אבא) – זעקה לפני הבורא – ראה את ילדי הרעבים ורחם עלינו. כל הנשים שברחבת הכותל נהלו מבכיותיה ולא ידעו מה אירע לה. גברת חצופה, צעקה לעברה אחת המתפללות את מוכנה להיות בשקט! את מפריעה לכולן להתפלל. זה ממש חוסר דרך ארץ! תתביישי לך. נכדת הצדיק לא התכוננה לקבל מטר ביזיונות שכזה, כשהיא רואה את כולם מביטות בה. לא היה לה מקום אחר ללכת, שכן באותם ימים היתה עזרת הנשים בכותל המערבי קטנה עד מאד. ליבה נשבר עוד יותר, והיא פרצה בבכי נורא, שהרי מלבד מצבה, הרי שכעת אף מבזים ומביישים אותה לעין כל. חוצפנית, תסתלקי מכאן – צעקה שוב אותה גברת – הכותל לא רק שלך!

נכדת הצדיק הרגישה נורא, היא התביישה עד למאד, בפרט שאותה אשה צעקה עליה עד שנשמע קולה עד לרחבת הגברים. היא לא יכלה לסבול את הביזיונות יותר, ועזבה את המקום שבורה ורצוצה. בדרכה לביתה, היא רואה על הרצפה דבר מוזר. היא מתכופפת ולהפתעתה היא מגלה מטבע 'נפוליאון זהב' – מטבע בעל ערך, היכול לפרנס משפחה גדולה במשך כחצי שנה. היא כל כך שמחה והחלה להודות לה' בדמעות של אושר על הישועה הגדולה ששלח לה ושמע את תפילתה. בהתרגשות עשתה את דרכה מיד אל סביה הקדוש, על מנת לבשר לו על הישועה. סבא, – קראה – שמע ה' את תפילתי והושיעני וכבר מיד בדרכי מהכותל מצאתי מטבע 'נפוליאון זהב' יקר. אבל סבא, מדוע הייתי צריכה לעבור את הביזיונות והבושות שהיו לי בכותל לעיני נשים רבות, וכי לא היה מספיק שהייתי מתפללת בדמעות רותחות והיה ה' שולח לי את המטבע? חייך ר' שלמה מזוועהיל ואמר לה, נכדתי, טעות

חמורה בידך, את חושבת כי כיוון ששמע ה' את צערך ובכייתך שלח הוא לך את המטבע היקר, לא ולא! דעי לך, כי בכיותיך עלו עד לכסא הכבוד, ולכן החליטו להביא לך כתגמול מתנה גדולה ששמה "ביזיונות", אשר אדם הזוכה לביזיונות מנקים מעליו את כל הגזירות, האסונות והמחלות הרובצות עליו. תפילתך קרעה את השמיים, על כן שלח לך ה' ביזיונות כה חמורים שקרעו את גזירת העניות מעליכם, וכיוון ששתקת וקיבלת את הביזיונות באהבה, הרי שהתבטלה גזירת העוני ומיד מצאת את המטבע היקר.

המטבע אינו תגמול על התפילה, אלא התגמול הוא ביזיונות, והמטבע הוא כבר התוצאה שלהם.

בתכלס הבתים שלנו מלאים  
במוצרים שהיה עליהם 1+1 בסופר,  
למרות שגם את הראשון לא היינו צריכים.



הרגע הזה באירוע המשפחתי שאבא  
מציג אותנו כמו סט מברגים...  
זה הקטן זה הבינוני זה הגדול....

שלוש תלמידים באוניברסיטה סיכמו ללמוד בלילה לפני  
המבחן, אבל הם התבטלו אכלו ושתו וצחקו כל הלילה  
ובבוקר לא הצליחו לפתוח את העיניים ופספסו את המבחן.  
למחרת ניגשו לפרופסור והמציאו סיפור כיסוי: הם נסעו  
לחתונה של חבר ובדרך חזרה אירע פנצ'ר בגלגל ולא הצליחו  
להגיע בבוקר לבחינה. המרצה התחשב בהם והעניק מועד  
חדש למבחן.

הפעם התכוננו היטב והיו מרוצים מהפתרון שמצאו.  
הפרופסור הושיב אותם בשלוש פינות של הכיתה והגיש דף  
עם שלוש שאלות: 1. "באיזה אולם התקיימה החתונה?".

2. "באיזה רכב נסעתם?".

3. "באיזה גלגל היה הפנצ'ר?".

# קצת מאתנו

"ולא תטמאו בכל אלה והתקדשתם והייתם קדושים"

בפרשת השבוע מגוון בעלי חיים האסורים למאכל, וסימנים מזהים לכשרות של מיני חיות, עופות ודגים.

ונשאלת השאלה: אם אנו ה"עם הנבחר" מכל אומות העולם - "בנים של מקום", מדוע דווקא לנו הקב"ה אוסר את "הנאות" העולם הזה, בזמן שלכל הגויים הוא מאפשר להנאות מכל הבא ליד?!  
 התירוץ יובן על פי משל: שני חברים שגרו בסמיכות זה לזה בכפר מרוחק, חלו במחלה נוראית שריתקה אותם למיטה. רופא הכפר לא ידע כיצד למצוא מזור למחלתם ובצר לו הזמין רופא מומחה מן העיר. הגיע הרופא לראשון, בדק, חקר ופסק: "אינך מוגבל כלל וכלל - אתה יכול לאכול כל שתחפוץ!" נדהם החולה ושאל: "הכל? גם ממתקים וגם מטוגן?" "השיב הרופא: "בוודאי! אכול כל מה ש"בא לך"..."  
 משהגיע הרופא לשני בדק, חקר ופסק: "עליך להינזר ממגוון מאכלים: מתוקים, מלוחים וכל דבר המכיל את מגוון הפריטים שכתובים לך כאן" ותוך כדי הוא מגיש לחולה רשימה של 53 מרכיבים שמצויים בהמון מאכלים.... החולה שכבר הספיק לשמוע שחברו קיבל יד חופשית בכל מה שקשור לאוכל, התעצבן ושאל: "סליחה דוקטור! הרי אני וחברי חולים באותה מחלה. מדוע לו אפשרת לאכול ככל אשר תאבה נפשו ואילו עימי אתה מחמיר כל כך?!" חייך הרופא ואמר תוך שהוא רוכן לאוזנו של המטופל: "לחברך אין כל סיכוי ובעוד כמה ימים הוא ימות. אבל מצבך יכול לאפשר לך לחיות עוד שנים ארוכות במידה ותשמור על הינזרות מכל אשר כתבתי לך..." שמח החולה ולמעשה הבין שההגבלה העכשווית, תאפשר לו הנאה עתידית לעוד שנים רבות...

הנמשל: הקב"ה אפשר לנו חיי נצח ועולם הבא. לעומת זאת לאומות העולם החיים מסתיימים בעולם הזה בלבד. כיוון שכך מאפשר להם הקב"ה לאכול מכל הבא ליד שהרי סופם קרב. אבל אנו ה"עם הנבחר" - "בנים של מקום", המתועדים לחיי עולם הבא, אותנו מגביל הקב"ה על מנת להעניק לנו עולם הבא טוב יותר ובדרגה גבוהה ככל שניתן... יוצא איפה, שאיסור האכילה הוא זכות עבורנו. צריכים להבין שההגבלה העכשווית, תאפשר לנו הנאה עתידית לעוד שנים רבות...

לבריאות ברכה והצלחה  
**סמי בן חילוה הי"ו**  
**שמחה בת שרה הי"ו**  
 הם וילדיהם וכל אשר להם.  
 ---  
**סעיד אשר בן לאה הי"ו**  
**אורה בת סניורה הי"ו**

**שיעור בפרשת שבוע**  
 מהרב **שמשון פוקס שליט"א**  
**כל יום חמישי מיד לאחר מנחה**  
**בביכני"ס אור אבנר**  
**רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד**  
**מנחה - בשעה 18:40**

**בית הכנסת**  
**"יעולי בבל"**  
**ני"ש הרב יוסף חיים זצ"ל**  
**תפילות בימי חול: שחרית - 7:30**  
**מנחה - 18:30 ערבית - 19:15**  
**שיעורי תורה לפני מנחה**  
**יום א' ב' ד' - רב בית הכנסת**  
**הרב יהונתן הכהן אמדדי שליט"א**  
**יום ג' - הרב שמשון פוקס שליט"א**  
**יום ה' - הרב נאור דרשני שליט"א**  
**יום ה' - הרב רפאל עגיב שליט"א**  
**בשעה 19:30**  
**תפילות שבת קודש:**  
**שיר השירים - 18:10 מנחה - 18:30**  
**קבלת שבת - 18:55**  
**שחרית - 7:00 מנחה א' - 13:30**  
**מנחה ב' - 18:15 ערבית - 19:25**  
**שיעורי תורה בשבת:**  
**הרב בן יאבו שליט"א - 12:30 וב- 14:10**

"עץ חיים היא למחזיקים בה"  
 לזכות להצלחה ולבריאות איתנה  
**יצחק שוחט** בן סועד ומשפ' הי"ו  
**אסף מזרחי** בן רחל ומשפ' הי"ו  
**שאל סאלם** בן נג' ומשפ' הי"ו  
**דוד אשר** בן איבון ומשפ' הי"ו  
**דוד חיים** בן עליזה ומשפ' הי"ו  
**טוביה שרבי** בן נוימה ומשפ' הי"ו  
**אופיר דלל** בן אורה ומשפ' הי"ו

**בית הכנסת "היכל יצחק דוד"**  
**רח' דוד אלעזר 18**  
**תפילות שחרית - 7:00**  
**מנחה וערבית (סמוכות) 18:45**  
**שיעורי תורה אחרי ערבית**  
**יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א**  
**יום ב' - הגאון ר' אברהם הכהן שליט"א**  
**יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א**  
**יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א**

**לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00**  
**ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00**